

Arrest

**nr. 67 132 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 30 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 mei 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 30 mei 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan, omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar gevaar loopt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De bewering dat betrokkene sinds vijf jaar voor het opstellen van de aanvraag in België verblijft en zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven, alsook het feit dat hij over een arbeidscontract beschikt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen. Deze worden echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties aanwezig zijn, dat betrokkene nog nooit in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat hij geen overlast veroorzaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Voorts haalt betrokkene aan dat er tot op heden geen uitvoerbare uitwijzingsmaatregel getroffen werd. Betrokkene dient echter alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)”

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 30 mei 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…) Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld en de tweede bestreden beslissing in het Frans. De Raad herinnert ter terechtzitting aan de beschikking van 11 juli 2011 van de wnd. eerste voorzitter van de Raad waarbij voor de hele zaak op een gemotiveerde wijze het Nederlands als proceduretaal wordt bepaald en zij wordt toegewezen aan de IIde kamer. Noch verzoekende partij noch de verwerende partij uit ter terechtzitting hieromtrent bezwaren.

2.2. De Raad acht het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt zou vernietigd worden en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, quod non, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van het "redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het door conculant aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, 3. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Verzoeker formuleerde een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en haalde als redenen aan:

Overwegende dat de identiteit van betrokkene bewezen wordt aan de hand van de hierbij gevoegde documenten.

Overwegende dat betrokkene al 5 jaar in België aanwezig is.

Overwegende dat betrokkene tot op heden nog nooit in aanraking geweest is met de politie of met het gerecht.

Overwegende dat er geen negatieve tegenindicaties aanwezig zijn gezien verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en gezien hij geen overlast vormt.

Overwegende dat betrokkene zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven.

Overwegende dat lastens betrokkene tot op heden geen uitvoerbare uitwijzingsmaatregelen getroffen werd.

De weigeringsmotivering: "De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980" mist elke grondslag gezien in de aanvraag de elementen van integratie werden aangegeven.

Door niet te antwoorden op de gestelde argumenten kan verwerende partij niet op een kennelijke redelijke wijze tot haar besluit komen."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan, omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar gevaar loopt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De bewering dat betrokkene sinds vijf jaar voor het opstellen van de aanvraag in België verblijft en zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven, alsook het feit dat hij over een arbeidscontract beschikt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt

ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen. Deze worden echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties aanwezig zijn, dat betrokkene nog nooit in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat hij geen overlast veroorzaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Voorts haat betrokkene aan dat er tot op heden geen uitvoerbare uitwijzingsmaatregel getroffen werd. Betrokkene dient echter alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven."

De beslissing is deugdelijk en draagkrachtig gemotiveerd, en antwoordt afdoende op de daadwerkelijk door verzoeker aangebrachte elementen.

Artikel 9bis §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van 'buitengewone omstandigheden', beschikt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire appreciatiebevoegdheid, die in casu werd toegepast.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard nu de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden betreffen, en dat hem bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting inclusief.

Bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid elk element dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onderzocht, doch werd er vastgesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing dat er toe strekt te stellen dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, niet betwist.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met de elementen met betrekking tot integratie, dient de Raad vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien de eerste bestreden beslissing stelt: *“de bewering dat betrokkene sinds vijf jaar voor het opstellen van de aanvraag in België verblijft en zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven, alsook het feit dat hij over een arbeidscontract beschikt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* geeft zij aan dat de elementen inzake integratie elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, die aangezien verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelaten dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, het voorwerp kunnen uitmaken van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend dient te worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Verzoeker lijkt met zijn betoog uit het oog te verliezen dat de verwerende partij gelet op het gestelde in punt 3.4. enkel is nagegaan of verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk is. Indien zoals in casu de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, dient de verwerende partij niet verder te motiveren aangaande elementen ten gronde dan in casu: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de argumenten van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging herhaalt, en begrepen dient te worden dat hij aanstuurt op een heronderzoek van zijn aanvraag, dient de Raad erop te wijzen dat hij als annulatierechter niet de rechtsmacht heeft om in de plaats van de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging te beoordelen.

3.9. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijke onredelijke wijze heeft toegepast op zijn aanvraag om verblijfsmachtiging door deze onontvankelijk te verklaren.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA